

XXX Bli

box

De
Dyndige som efter Døden Udødelige.

Betragtede,

Da

Den i Livet Edel-Dyndige
nu i Døden Salige

MAD. **Ulida Blix,**
né de **Kramer,**

En

elskvoerdig Datter af Høy-fornemme Handelsmand
Edle

Seignr. Christopher Kramer,

blev nedsat i Sit Faderne Hvile-Stad i Nye-Kirken i Bergen
den 18de Octobr. 1765.

Af den,

som ønsker de

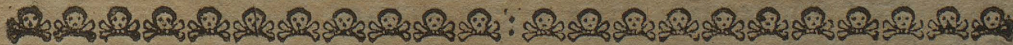
Dybsørgende

Naadens Megen Løn.

Imprimatur,

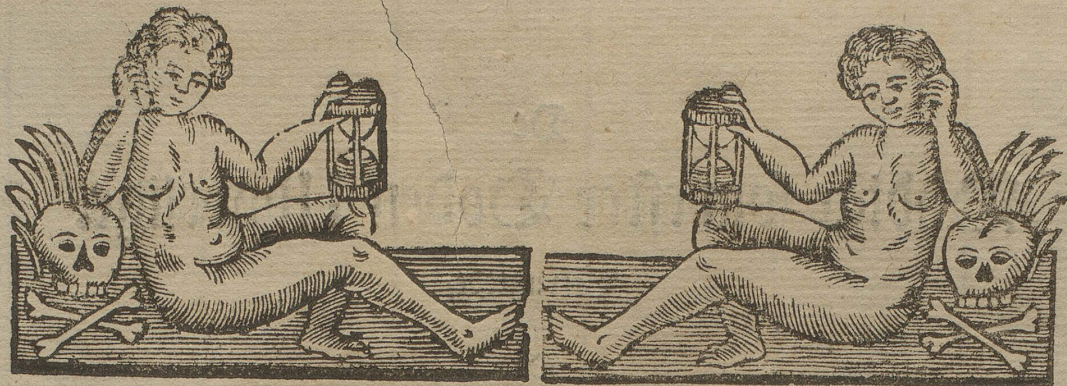
FRIDRICH ARENTZ.

B E R G E N,

Trykt hos Kongel. Majestæts privilegered Bogtrykker, Christoph Kothert.

BN 409

Dyd er et enkelt Ord, og Sammensættelse
 Bør ikke derudi, som andre Sager see:
 Endog saa Hedninger har vidst hvad Dyden veyer;
 Fornuften lærde dem, at Dyd gav største Fryd,
 Skiondt de ey kiendte GUD, ved hvilken Dydens Geyer
 I Verre faaer eengang udvirket Jubel-Lyd:
 Fornuften selv maae Dyd anpruise,
 Fornuftige bør Dyd beviise.

Dyd bliver beste Frugt af goed Opdragelse,
 Som ved Fornuftighed kand ordentligen see;
 Naar de Forældre, som Fornuftens Kræfter haver,
 Selv ere Dydige, de og i Dyd og Tugt
 Opfoder Børnene, saa Sinds og Legems Gaver
 Anvendes udi Eet og Alt til dydig Frugt:
 Dyd ved Optugtelse tiltager,
 Dyd Tugt fordærver, saarer, plager.

Dyd ved Anvendelse i blomstrend Alders Tid
 Opelkes som en Frugt udaf Forældres Gliid:
 Naar Planter rundne op i Dyd af dydig Stamme,
 Anvender dydig Tugt i Ungdoms blide Baar,
 De Sasten kand af goed Opdragelse annamme,
 Som giemmes indtil den af blomstred Alders Aar,
 Da Dyd i Dødelighed klædes
 Og elsket her, i Død begrædes.

Dyd vorer ved vor Gliid i daglig Dvælle,
 Jo mere vor Tanke-Kraft kand blive blomstrende,
 Jo længer Tid vi faaer, jo større Gliid vi øver,
 Desmeere Fremgang gjør vi udi Dydighed,
 Helst naar i Korsers Stand GUD Dyd som Guldet prøver
 Saa en udmatted Staal ey bedre Lindring veed,
 End den, vi kand af Dyden høre,
 Som midt i Døden best kand trøste.

Dyd faaer sin Krone ved en fuld Bestandighed
 Til Livets sidste Præk i Dødens kolde Sved:
 Fornuftig Gliid i Dyd gjør vi i Døden søver,
 Og faaer en lille Havn mod all slags Storm og Slud
 Helst naar vi sidste Skrik kun paa Guds Naade vover,
 At blot Barmhertighed os vel maae redde ud
 Af Kristeller og Dødens Snare,
 Naar vi til Evighed skal fare.

Men Dyd af Christendom meer end fornustig Dyd
Kand Sinder friske op til Liv og himmelsk Fryd,
Som selv Fornusten med unyttig Flid op søger,
Da den indvobes maae i megen Tvivl og Frygt,
Da den med Skygger og Indbildnings Kraft kun spøger,
Saa lange Christendom paa Christo ey er bygt,
Der eene er den Grund og Klippe
Hvorpaa vort Haab kand ikke glippe.

Naar vi i Ham, vor GUD, er et nyt Creatur
Deelagtige i den Guddommelig Natur,
Da kand vi visse Dyd i Troe, som kraftig bliver
I Seyer over Synd, all Verden, all slags Død,
Den Dyd, GUDs Kiærlighed opvarmer og opliver
Til Aandens Fred og Fryd i himmelsk Elskovs Blød,
Den Dyd, i Død som Balsom lugter
Af Livets Haab og Verens Frugter.

Den Dyd af Christi Troe har og Indflydelse
Udi den Stand vi staer for GUD retfærdige;
Naar Synderen beklemt for Naade = Thronen møder,
Den stoeler ey paa Dyd og sin Fortieneste,
Men Dydens Harmonie dog listig sammenstøder,
Saa GUD sin Velbehag seer i en Synderes,
Hvis Længsel efter GUD allene
Er strakt med Kiærligheders Greene.

Dyd visses over Alt i Helliggjørelse,
I Pligt, som vi er GUD, os Naasten skyldige,
Da en retfærdig Siæl maae Hellighed udøve
I Aandens daglig Flid og Sinds Fornæelse,
Hvori vi Aandelig udstaer vor Kampes Prøve,
Og glimre kand udaf GUDs Sind og Billede,
I Aandens Frugt de rare Dyder,
Som os bepryder, Himlen fryder.

Dyd vel beghndt i Troe fuldendes, naar vi ved
Vor Strids fuldendte Løb udi Bestandighed
Saaer Livsens Krone og de grønne Palme = Greene,
Som Seyers Tegn udi det nye Jerusalem,
Hvor de ved Jesu Sved og Strid forløste, reene
Seer GUD i Herlighed i Verens Huus og Hjem,
Hvor Dyd af Naade best belønnes,
Og Dydens Krands'er evig grønnes.

Dyd dog eengang afslæd i Støvet sættes ned,
Naar Legemet opløst udstaer Forkænklichkeit,
Naar Dødens Aande paa en Dydig Aand maae blæse,
Naar Høstens Herre vil indsamle dydig Sæd,
Naar Lynild synes af GUDs regen Aande hvæse
Med Torden midt udi vor Velstands Hvile = Stæd,
Hvor Frugtbarhed i Dyd tiltager,
Og dog udbreder Dødens Plager.

Vor Dødelighed er den visse Frugt af det,
At vi i Adam toeg en Frugt, som blev ordædt,
Af kundskabs Træ, som var af Visdom selv forbøden,
Da Livsens Træ blev blank af Cherubinens Sværd,
Da Stamme = Faderen blev underkastet Døden,
Da Diavels List blev meer end Guddoms Liighed værd,
Da Støvet søgte Guddoms Vre,
Og Skabning vilde Skaber være.

Vor Dødelighed dog i Kraft af Christi Død
 Ved Livets store Haab er Sielen Honning sød;
 Naar Synden er forladt er Dødens Brod og borte,
 Naar Dyden taffes GUD, er Liv en Naade-Løn,
 Der ingen Fryd og Fryd den Jomfrue-Brud kand skorte,
 Som udi Troen er troelovet med Guds Son,
 Der loed i vor Natur i Guds Hænde,
 At bringe os til Lys og Guds Tjeneste.

Den Dyd beprydede, nu er den døde Siæl,
 Madame BLIX af Dyd i Guds Hænde har høstet vel
 Det Hun for Anden her har pløjet, harvet,
 Det evige Livs Haab fuldt af Guds Dødelighed,
 Da efter Bøn og Strid Hun i Guds Rige arvet,
 Som paa Strids-Platsen i Guds Hænde Hennes Dyemeed,
 Da Hun forløst af Fjendskærmerte
 Gav GUD den beste Frihed i Guds Hierte.

GUD Selv var Deres Dyd som lever her igjen
 Beklemte af den Sorg, som Guds Hænde tydelig hen!
 Naar Hendes rare Dyd maae Dydens Danker vinde,
 Lad Dem og see et Glimt af Guds Hænde Herlighed,
 Saa de af Hendes Dyd og Dødelighed fryd maae finde
 Som kand oplive Dem, naar Guds Hænde maae segne need:
 Den nu sin halve Deel bepryde
 Vi ønske Himlen heeler, som Guds Hænde tydelig hen!
 ! ! !

Den Første fødte Son i Guds Hænde is Bad gienfødt,
 Saae Dage før det blev til Guds Hænde ders visse Død
 Opvare udi Tugt, Fornuft og Guds Hænde Gader,
 At Faderen kand see den Menneskes Billede,
 Hvis Hænde-Minde Ham midt udi Guds Hænde gen glæder
 Saa lange Dyden groer i Guds Hænde dukommelse,
 Der ey i Evighed udslett
 Etient Legemet i Støv nedsattes.

35043